

Inima nouă

Patrik, numit Pat, era păstor într-un ținut mlăștinos și sărăcăcios al Irlandei. Tatăl său păștea vitele moșierului. Nu e nevoie de o menționare deosebită, pentru a spune că tatăl și fiul erau săraci. Ei locuiau într-o căsuță sărăcăcioasă care primea lumină printr-o singură fereastră. Cu toate acestea, era căminul lor drag.

Tatăl și fiul aveau o carte pe care o iubeau mai presus de orice. Erau îndreptățiți să facă acest lucru, pentru că acestei cărți îi datorau tot ceea ce îi făcea fericiți. În ea era scris că, în ciuda sărăciei lor, ei erau împărați și preoți. Într-o seară când Pat ședea în fața căsuței cu Biblia pe genunchi și aștepta întoarcerea tatălui său acasă, auzi deodată vocea puternică a moșierului prietenos și bun la inimă, care răsări înaintea lui ca din pământ.

- Ei, băiatul meu, ce găsești tu în această carte groasă și veche? Cât am citit în ea, n-am înțeles nici jumătate din cele citite.

- Dați-mi voie, domnia voastră, să vă întreb: Nu adevăresc chiar cuvintele dumneavoastră cât de adevărată este această carte? Nu ați citit că El „a ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-a descoperit pruncilor“ (Luca 10.21)? Dumneavoastră, stimate domn, sunteți bogat ca un împărat și înțelept ca un episcop și totuși nu sunteți sigur că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu; iar noi, săraci ca oile noastre și nu cu mult mai deștepți decât ele, înțelegem această carte. Ea este hrană și băutură pentru inimile noastre. Noi suntem bogați, căci avem acest dar minunat. Noi suntem, să mă scuzați, domnia voastră, mai bogați decât dumneavoastră.

- Nu te grăbi, băiatul meu, nu te grăbi, replică moșierul zâmbind. Ce crezi, nu i-ar plăcea tatălui tău să fie în locul meu?

- Niciodată, stimate domn! strigă băiatul. Să renunțe tatăl meu la cer și să vândă locul unde se află mama și frățiorul meu? Să renunțe la Hristos? Nu, domnia voastră. Dumneavoastră nu aveți bani suficienți pentru a cumpăra „inima nouă“ pe care i-a dat-o Domnul nostru Isus! Spunând aceste cuvinte, strânse cu amândouă mâinile Biblia la piept.

- „Inima nouă“ pe care i-a dat-o Isus? întrebă nobilul. Cum e posibil acest lucru?

- Domnia voastră îmi amintiți de un fruntaș al iudeilor care a venit la Isus noaptea. Și el a întrebant: „Cum se poate face așa ceva?“, când Domnul Isus i-a spus: „Trebuie să te naști din nou“.

- Știi povestea, replică moșierul. Dar cum poate dovedi un om că este născut din nou? Prin ce pot recunoaște alți oameni că tatăl tău este născut din nou, că are o inimă nouă, așa cum spui tu?

- Domnul Isus nu a încercat să-l convingă prin dovezi pe fruntaș. De aceea nici eu nu vreau să fac acest lucru. Dar, domnia voastră, permiteți-mi o întrebare: Dacă vedeți un om mergând pe un drum de țară, îl rugați să se oprească și să vă dovedească că e născut? Nu, pentru că vedeți că așa este; altfel, nu ar umbla viu în fața dumneavoastră. Deci, dacă cineva vede ce viață spirituală duce astăzi tatăl meu, care odinioară trăia în păcat, cum merge pe calea spre cer, poate să vadă că el este născut din nou, fără a avea nevoie de o altă dovadă.

Nobilul nu mai zâmbi. Îl privi cu seriozitate în ochi pe băiatul sărac care numea o convingere proprietatea lui, o convingere pe care el nu o cunoștea, dar din cauza căreia începea să-l invidieze.

- Pat, spuse el, a fost un timp în viața mea când mi-am dorit și am cerut aceeași credință. Nu aveam de cerut nimic altceva pentru mine în această lume; știam însă și faptul că nu pot lua în veșnicie bogățiile cu mine. De aceea îmi doream ceva mai de preț decât aceste bogății. Pe atunci L-am rugat pe Dumnezeu să-mi dea o inimă nouă, dar El nu mi-a ascultat rugăciunea, cu toate că tatăl tău spunea că El face acest lucru.

- O, stimate domn, atunci nu v-ați rugat bine. Dumneavoastră ați venit la Dumnezeu ca moșier bogat și așa ați vrut să rămâneți înaintea Lui. Dar în fața lui Dumnezeu, cel mai bogat și mai bun om este sărac și păcătos. Dar dumneavoastră nu ați vrut să fiți așa. Astfel, Dumnezeu nu a putut să vă asculte rugăciunea. O, dacă ați vrea, domnia voastră, să mergeți la Dumnezeu ca un om simplu, sărac! Dar acest lucru ar fi, după părerea dumneavoastră, o înjosire. Nu, domnia voastră, pe această cale nu Îl veți găsi niciodată pe Domnul spre mântuirea dumneavoastră.

- Cum ai mers tu la El, Pat? a vrut să știe moșierul.

- Ca un nenorocit, ca un copil păcătos și vinovat; așa am și fost. L-am rugat să mă ierte și I-am recunoscut că sunt foarte rău. Știam și faptul că nu pot pretinde îndurarea lui Dumnezeu, căci, deși eram doar copil, păcătuisem deseori împotriva Lui.

- Pat, băiatul meu, replică moșierul mișcat, surprins de mărturisirea deslușită, tu vorbești ca un episcop și totuși ești numai un păstor. Nu te înșeli?

- Imposibil, stimat domn, strigă Pat. Eu am Cuvântul lui Dumnezeu care nu înșală niciodată.

- Dar te poți înșela în însemnătatea Cuvântului pe care se bazează credința ta, spuse moșierul.

- Ah, domnia voastră, Cuvântul este însă așa de lămurit, că oricine îl poate înțelege. Chiar el spune acest lucru (Pat răsfoi Biblia până găsi locul căutat): „Acolo se va croi o cale, un drum, care se va numi Calea cea sfântă ...; cei ce vor merge pe ea, chiar și cei fără minte, nu vor putea să se rătăcească“ (Isaia 35.8).

- Și ce ai făcut pentru a veni la credință?

- Nu m-am hărțuit cu gândurile mele rele. Am citit cuvintele Domnului Isus și le-am crezut. El spune: „N-am venit să chem pe cei drepecți, ci pe păcătoși“. De aceea m-am dus la El, pentru că am fost un păcătos.

- Și acum ești sigur că ai o inimă nouă?

- Simt că nu e aceeași inimă veche care îmi bate în pîpt. Când aveam inima veche, uram pe toți aceia cărora le mergea mai bine decât mie. Când mă târam înghețat și flămând prin mlaștină, priveam deseori la fiii dumneavoastră bine îmbrăcați și mai ales la moșia domniei voastre unde călăreau ei pe caii lor mândrii. Atunci, inima veche spunea: „De le-ar merge odată rău și acestor înfumurați! De ce nu sunt nobil, de ce trebuie să stau cu picioarele în mlaștină până la fluier și să pasc vacile?“

- Dar, Pat, nu m-aș fi gândit că ai avut așa de multă răutate în inima ta, replică moșierul dând din cap.

- Ah, domnia voastră, cu aceasta nu știți totul, nu știți ce gânduri rele au fost în inima mea. Dar mai bine tac. Domnul meu ar fi necinstit prin aceasta. Băiatul suspină.

- Și ce fel de gânduri ai acum, Pat, când îi vezi pe băieții mei cuminți?

- Acum, când îi văd, domnia voastră (vorbind, păstorul îl privea, fără să ascundă ceva, în ochi pe stăpânul său), mă bucur și mă rog: „Doamne, arată-le dragostea Ta! Dă-le orice binecuvântare pe care o ai de dăruit pe pământ, dar nu-i înzestra prea mult cu bogăție deșartă! Dăruiește-le harul Tău și o locuință care e mult mai bună decât curtea boierească, o locuință în cer!“ Într-adevăr, domnia voastră, astăzi pot spune că iubesc pe toți oamenii, pentru că știu că sunt iubit de Dumnezeu și pentru că am o inimă nouă. Dacă domnia voastră urmați exemplul meu și mergeți la Isus nu ca moșier bogat, ci ca păcătos care are nevoie de mântuire, atunci veți fi așa de fericit cum sunt eu astăzi și atunci veți afla spre ce vă atrage inima nouă.

Cu aceste cuvinte se încheie povestea despre Pat, săracul păstor irlandez. Ea mi-a fost trimisă de un vechi prieten de-al meu cu mențiunea: întâmplare adevărată. Dar ce s-a ales de băiatul neobișnuit de înzestrat - acest lucru e dovedit de răspunsurile și explicațiile lui înțelepte - nu știu, și nici dacă stăpânul său, moșierul, a urmat sfatul lui bun, adică să primească în dar „inima nouă“ de la Isus Hristos. Sper totuși că moșierul a făcut acest lucru. Bănuiesc de asemenea că este vorba de o relatare a moșierului însuși. Dar toate acestea n-au o importanță așa de mare. Mult mai important e următorul lucru: cititorul să pună la inimă lecția pe care o conține întâmplarea și, asemenea lui Pat, tânărul păstor, să se lase apoi învățat de noul său Domn, pentru ca să poată fii altora un indicator spre fericirea și spre viața adevărată.